Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Administrador el dg., 20/10/2013 - 09:00

Ex 17,8-13
2Tm 3,14-4,2
Lc 18,1-8

Avui els textos ens parlen d'oració, de pregària. Diuen que el verb llatí "orare", ve del nom "os, oris", que vol dir "rostre". Així **"orare" vol dir posar-se davant el rostre de Déu.** La creatura davant el Creador. El fill davant el Pare, en actitud humil, confiada, respectuosa. Hom està davant la presència del misteri, que Jesús anomenava "Abba", Pare. I que per a Jesús era un misteri d'amor. L'oració manifesta alhora la pobresa i la confiança radicals de l'ésser humà davant la plenitud de l'Ésser.Las lectures d'avui ens parlen de la pregària en algunes de les seves formes i en alguns dels seus diferents efectes.Així, **el text de l'Éxode**apunta a dues vessants de l'oració: l'oració i l'acció s'influeixen mútuament (la pregària de Moisès dóna vida a l'acció de Josué) i en una comunitat uns preguen per als altres (el petit grup de Moisès prega per al poble en un moment difícil: els amalaquites volen acabar amb ells). La pregària participa d'aquella afirmació de sant Pau que "la mort continua la seva obra en nosaltres, i la vida en vosaltres", com va passar en l'oferiment de Jesús, perquè la pregària és també una oblació.En **la carta a Timoteu** apareix la Paraula de Déu com a donadora de fe. Les Sagrades Escriptures (Paraula de Déu) donen una saviesa, que duu a la salvació gràcies a la fe en Jesucrist. Oració i fe s'alimenten mútuament. I a més, el text torna a insistir en la relació entreoració i acció (l'home de Déu sempre a punt per a tota obra bona).**Lluc, en el seu Evangeli, parla molt de lapregària de Jesús. Jesús sempre prega** davant una situació important en la sevavida, i Jesús prega en la quotidianitat de la seva vida. Des del diumenge XXIV durantl'any, avui estem al XXIX, ens ha anat presentant unes figures, que malgrat les seves motivacions poceligioses, li serveixen a Jesús per a presentar-nos comés Déu. El fill pròdig torna a casa per què té fam, i el Pare l'acull com a fill. L'administrador infidel es lloat perquè es va assegurar el futurs fent-se amics amb les riqueses injustes: el transfons era que si les riqueses injustes les reparteixes amb els pobres, ells agraïts et poden acollir a les morades eternes. I avui un jutge, que ni tem Déu ni té consideració pels homes, liserveix d'exemple per a parlar-nos de la importància de perseverar en la pregària. La perseverança d'una viuda (el grup social més desprotegit i abandonat del poble d'Israel d'aquells temps) trastoca la comoditat d'un jutge, a qui l'importen molt poc la viudes, els pobres i Déu. I al final practica amb ella la justícia. A Jesús l'importa més la viuda que no pas el jutge, perquè ella és dels elegits que clamen Déu nit i dia, i el Senyor no pot deixar de desatendre'ls. En aquest fragment de Lluc Jesús ens parla de la perseverança en l'oració, de la paciència de Déu i del Déu que fa justícia als qui l'invoquen. La perseverança és la força dels senzills.Hi ha gent que es pensa que Déu és un jutge com aquest, aliè als sofriments humans,sobre tot quan ens fixem en l'absurd de la vida, i sovint en la seva injustícia social. La pregària perseverant té el mèrit de fer-nos arribar a reconèixer a través dels esdeveniments el rostre de Déu, la presència d'un Déu que ens estima. Sense pregària costa molt d'arribar-hi.Un jesuïta del s.XVI, Pere Fabre, deia que les dues coses més importants de la **catequesis dels nens** era que s'aproximessin a la vida de Jesús, als Evangelis, i que s'iniciessin en la pregària, perquè segurament a la vida de Jesús no ens podem apropar si no ésamb la pregària.Avui seria bo **que cadascú pensés com és la seva pregària**, si influeix a la seva vida, si és comunitària, si s'alimenta de la Paraula de Déu, si és perseverant, si l'apropa a Déu i als pobres.

ETIQUETES
PREGÀRIA